

Szenvedése mindenkinek van, keresztje csak a Krisztus-követőnek

Gondolatvilágomban, illetve szenvedésvállalásaimban szét kell választanom a különböző kategóriájú szenvedéseket. Egyik oldalra helyezem az emberré válás kapaszkodásait, a másik oldalra helyezem a Jézusért elvállalt nehézségeket.

„Istenem, én nem engedem, hogy ezek a szenvedések elszakítsanak Tőled, letérítsenek Feléd tartó utamról, és ezen állapotban is a szeretetben ténylegesítem az életemet. Segíts, hogy Veled együtt ez sikerüljön is. Sem elkeseredni, sem eltérülni nem akarok. Megteszek mindent, hogy utamon ne akadályozzon a szenvedés, de ha nem tudom leküzdeni, akkor így akarok kedvedben járni. Ameddig a nélkülem és ellenemre húzott falak tágulni engednek a szeretetben, addig tágulok. Nem engedem, hogy ez a fajta szenvedés odaálljon közéd és közém, és megrontsa viszonyunkat.”

A szenvedések másik csoportját, vagyis a keresztet, tudatosan vállalni akarjuk.

Nem keressük, de tudjuk, hogy minél hűségesebben zárkózunk fel Urunk mögé, vagyis minél valódibb keresztények leszünk, annál biztosabban zuhogni fognak ránk ezek a csapások a világ fiai részéről, hogy fölszámolják bennünk és körülöttünk azt a másfajta életstílust, amely az Isten sajátja, és annyira idegen az önzésben élő és hatalomra törő evilág fiai körében.

Keresztutam ott kezdődik, ahol végérvényes döntéssel rálépek Krisztus útjára.

Jézus keresztútját is megelőzte a Getszemáni vérverejtékes döntése, ő sem kereste, csak vállalta a keresztet. Csak aki lelke mélyén igent mond az Istenre, vagyis igent mond a szeretetre, az indul el a keresztúton. Ennek a döntésnek totálisnak kell lennie: Istenbe gyökerezve kell meghoznunk, és életünk teljes keresztmetszetére, minden területére kell vonatkoztatnunk. Nem maradhatnak a döntésből kimaradt, onnan kilógó területeink.

Isten mellett dönteni lehet ugyan úgy általában is, de Jézus óta Isten mellett dönteni csak úgy lehet, ha Jézus mellett döntünk, vagyis igent mondunk az ő Útjára. Aki Jézus Útjára lép, az vállalja azt a küldetést, azt a feladatot, amit Jézus kapott a világba érkezésekor. Az ilyen embernek egyszerre emberiség-méreteken kell gondolkodnia, és a maga kis hatékonysági területén meg kell indítania az emberiség családdá kovácsolódását a szeretetben.

Az Isten útjára, tehát Jézus Útjára lépett ember messzire néző ember.

Az Isten útjára, tehát Jézus Útjára lépett ember messzire néző ember, ezért nem hagyja magát rövid lejáratú csapdák vagy csapások által eltéríteni távlati terveitől, ezért útja keresztút.

A távlati jóért vállalja a rövid lejáratú ütések. Keresztjeit eltéríthetlensége okozza. Ha egyszer totálisan odaadta magát, akkor hogyan is lehetne eltéríthető? A totális döntés, a totális odaadottság azonos a keresztet által sem eltéríthetőséggel.

Jézus előbb csak az Atya által kijelölt Útra mondott igent, s csak a Getszemániban a Keresztre.

Jézus után mi már tudjuk, hogy az Útra és a Keresztre együtt kell igent mondanunk, mert ha csak az Útra mondunk igent, de a Keresztre nem, akkor a Kereszt megjelenésekor kénytelenek leszünk az Utat elhagyni.”

[Barcza Barna: A mi keresztutunk (kivonatos közlés)]

A fenti írás volt az egyik közösségi találkozási anyag, amelyet már többször elolvastam azóta is.

Barna kiválóan megfogalmazta azt, amit én ilyen nagyszerűen nem tudnék leírni, de talán e kivonattal emléket is állítok Barnának, hiszen a nála zajlott nagycsütörtöki éjszakai imák is nagy hatással voltak ránk.

Lepsényi Mária, Budapest